Noembrie 1937.

Înfrățirea Românească

Nr. 1. DOCUMENTARE NAȚIONALĂ-IDEI-OAMENI-FAPTE Lei 20.

Director-Proprietar: MIHAIL VELCELEANU

Marele Strajer al Țării, M. S. Regele Carol II. (x) și Măria Sa Marele Voevod Mihai (xx), în mijlocul „străjerilor", la Breaza.

„Fanfara" din Straja (Jugoslavia) în frunte cu distinsul ei conducător d. preot I. Mitâr (x).

Infrățirea Românească

Redacția și Administrația: Bocșa-montană, Str. Principală Nr. 28.

Redacții speciale: Timișoara, Lugoj și Oravița.

ABONAMENTE:

Pe un an — — — — — — — — — — — Lei 200.—
Pentru școli și instituții — — — — — — — Lei 500.—
Pentru autorități — — — — — — — — — Lei 1000.—
Abonamente de sprijin — — — — — — — Lei 2000.—

In străinătate: Europa 1500 lei; America 3 dolari, pentru autorități 8 dolari.
Anunțuri și reclame după tarif. — Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

Foto-reporter: ALEXANDRU VELCELEANU.

CUPRINSUL:

Abonamentele de sprijin, la dorință, se vor publica în revistă.

Sumele plătite în plus, peste costul normal al revistei, se consideră drept încurajare pentru propaganda națională intreprinsă în ținuturile realipite Patriei Mame, mai ales la înfrățirea românilor de pretutindeni.

Anul XI. Noembrie 1937.

Infrățirea Românească

DOCUMEMTARE NAȚIONALĂ-IDEI-OAMENI-FAPTE * Director-Proprietar: MIHAIL VELCELEANU

Nădejdea Neamului

In 16 Octombrie, românii de pretutindeni s'au închinat cu smerenie, în toate bisericile naționale, rugându-se și înălțând slave lui Dumnezeu pentru sănătatea, binele, fericirea și gloria M. S. Regelui Carol II., care a împlinit frumoasa etate de 44 ani.

Spontana recunoștință a românismului pentru Marele Străjer al Țării, este expresiunea sentimentelor de adâncă supunere, nestârșită dragoste și neclintit devotament față de jertfele uriașe și grija ce O depune, zi de zi, pentru întărirea armatei române și păstrarea integrității granițelor, moștenire primită prin testament sfânt dela regele întregitor de neam: Ferdinand I.

Sub domnia pricepută a M. S. Regelui Carol II. s'au înfăptuit cele mai de seamă mândrii naționale: zidiri de școli agricole, științifice, industriale, etc., pe cari cu îndemnul Său le-a binecuvântat și dat cetățenilor spre folosință și progres.

Neamul nostru, în ultimii ani, a ajuns să se bucure de o faimă neîntrecută peste hotare, fiecare țară și fiecare străin, mai ales cei ce ne-au vizitat, constată că la noi se depune muncă multă întru prosperarea românismului, care merge înainte cu pași siguri spre biruința națională, sub îndemnul și conducerea Marelui Domn Carol al II-lea.

M. S. Regele Carol al II-lea

Astăzi, datorită muncii și înaltei priceperi a Suveranului, România rivalizează cu cele mai puternice țări, putând face față tuturor chemărilor grele a'e vremii fiind strălucit pregătită.

Dee Dumnezeu ca Acela care deține frânele destinelor neamului, — pregătindu-i o epocă de mare prosperitate și de glorioase înfăptuiri pe toate tărîmurile, — să se bucure de o domnie lungă și plină de vitejie, spre a putea vedea înfăptuite toate marile opere pentru a căror realizare depune cele mai covârșitoare eforturi.

Trăiască M. S. Regele Carol al II-lea și Dinastia Română!

*

Majestatea Sa Regele Carol II., Regele tuturor Românilor, pe lângă marile și grelele grije, poartă o deosebită dragoste Augustului Său fiu, Măria Sa Marele Voevod de Alba-Iulia, pe care îl pregătește pentru greaua și înalta menire, de Ai fi moștenitor vrednic și strălucit domnitor al României-Mari.

In 25 Octombrie 1937, ziua nașterii Marelui Voevod, Măria Sa, într'un cadru solemn ținut la Sinaia, a fost înălțat la gradul de sublocotenent, fiind de față la acest act de mare însemnătate:

Măria Sa Marele Voevod Mihai

Membrii Familiei Regale, oaspeții Regali cu suitele lor, guvernul, I. P. S. S. Patriarhul României, mareșalii României, președinții Corpurilor legiuitoare, demnitarii Curții Regale și Casa Militară a M. S. Regelui, atașații militari, inspectorii generali de armată, șeful marelui stat major, subșefii marelui stat major, comandanții de corp de armată, inspectorii de arme, comandantul trupelor de munte, șeful de stat major al comandamentului trupelor de munte, prefectul jud. Prahova, primarul orașului Sinaia, clerul, delegații primăriilor din țară.

Delegația ofițerilor de rezervă, delegațiunile străine, invalizii, asociațiile foștilor luptători (câte o delegație din Vechiul regat, Bucovina, Ardeal și Basarabia), drapelele tuturor corpurilor de trupă (port-drapelul și garda drapelului), delegații cavalerilor ordinului „Mihai Viteazul", delegații soc. Virtutea Militară de Războiu, delegații promoției de infanterie din care face parte Măria Sa Marele Voevod de Alba-Iulia și Brigada 1 mixtă de munte, batalionul de gardă.

Să ne trăiască întru mulți ani!

15 ani dela încoronarea Regelui Ferdinand I. şi M. S. Regina Maria

M. S. Regina Maria

† Regele Ferdinand I.

S'au împlinit la 15 Octombrie, un deceniu şi jumătate de când s'a încoronat la Alba-Iulia întâiul Domnitor al tuturor românilor: Regele eliberator Ferdinand I-ul şi M. S. Regina Maria.

Furtuna izbăvitoare din toamna anului 1918 a făcut din Cetatea lui Mihai Viteazul, Cetatea Incoronării, dând gloriosului şi mult încercatului Rege Ferdinand şi tovarăşei sale de visuri, de suferinţe şi de izbânzi Regina Maria, suprema satisfacţie ce putea fi dată de Pronia cerească unor Domnitori atât de încercaţi, atât de uniţi cu durerea din zilele de cumpănă a poporului lor: gloria Incoronării dela 15 Octombrie 1922 în Cetatea lui Mihai Viteazul şi a martiriului Horia, Cloşca şi Crişan.

Evocăm cu mândrie şi cu duioşie această neuitată zi de sărbătoare a neamului românesc.

Dumnezeu să odihnească pe Regele eliberator în pacea Sa, dăruind ani mulţi şi senini M. Sale Reginei Maria.

Monumentul Eroilor din Turnu-Severin, ridicat de cetăţenii oraşului, în semn de omagiu şi recunoştintă pentru jertfele aduse în luptele de întregirea neamului 1916—1919.

Monumentul „Unirii" din Lugoj, opera măreaţă a sculptorului prof. Radu Moga din Brad, ridicat prin stăruinţa d-lor dr. Victor Curuţiu, prefectul judeţului Severin, dr. Gh. Bireescu, primarul municipiului Lugoj şi contribuţia cetăţenilor români din oraş şi judeţ.

Neînvinsul

Asistăm de două luni la o mare luptă, care e dusă cu multă înverşunare de presa iudeo-comunistă din capitală, împotriva a tot ce e românesc şi patriotic în ţara noastră.

Ofensiva comuniştilor s'a pornit la început contra I. P. S. S. Patriarhului Miron Cristea, de către un fost locot.-colonel Petre Petrescu, director la fabrica de armament a societăţii „Reşiţa" care, într'o fiţuică a sa numită „Lumea Românească", deslănţue, fără ruşinare, cele mai nepermise înjurii şi grosolănii la adresa d-lui Stelian Popescu, preşedintele şi întemeetorul „Ligii Antirevizioniste Române", directorul „Universului", pentru faptul că a luat apărarea capului bisericii noastre strămoşeşti şi a slujitorilor altarelor.

Tolerând hydra roşie care cu arginţii iudei a cumpărat o seamă de rătăciţi, — ca: Zaharia Stancu, Geo Bogza, L. Kalustian, Mircea Damian, ş. a., transformându-i în unelte care să lupte împotriva aşezămintelor noastre naţionale, calomniind pe marele promotor al redeşteptării noastrea româneşti, înfăptuitorul atâtor opere mărețe din România-Mare, d. Stelian Popescu, — lovim în însăşi inima naţiunii noastre.

D-l Stelian Popescu,
Preşedintele „Ligii Antirevizioniste Române"
şi directorul ziarului „Universul".

Cozile de topor, aflate în solda pistruiatului Max Auschnitt, prin ticăloşiile ce le săvârşesc, vor să creeze un curent favorabil comunismului, netezând terenul şi înlăturând din calea ucigaşilor obstacole de talia „Universului", care, prin sacrificii uriaşe şi neşovăită ţinută naţională, propagă ideia mântuirii neamului, punând în gardă românismul împotriva pericolului roşu, salvându-l dela tragedia Rusiei şi Spaniei.

Vânduţii lui Max Auschnitt şi Ana Pauker, uită că bâlbâelile lor seci nu pot avea de cât efect contrariu, deoarece bărbatul luminat şi marele ctitor al neamului nostru, d. Stelian Popescu, a clădit, zi de zi, în inimile poporului român redute spirituale de neînvins, semănând pretutindeni dragostea de biserică şi glia străbună, pregătind fii cinstiţi ai României pentru câştigarea luptei care abea acum începe prin stârpirea uneltelor comuniste şi slugilor acestora.

Să nu uite fostul ofiţer Petre Petrescu, proprietarul „Lumii... comuniste" şi nici puşcăriaşii cari împroaşcă cu noroi ilustrele personalităţi ale neamului, că întărirea credinţei străbune şi cultivarea spiritului naţional în Ardeal şi Banat, cât şi în celelalte provincii ale României întregită, nu au fost săvârşite nici de el şi nici de cloaca scursorilor ce-i scrie gazeta otrăvită, ci de I. P. S. Patriarh şi marele monitor al românismului „Universul", în fruntea căruia stă mândru şi neînvins: d. Stelian Popescu.

Pentru presa din povincie, şi mai ales pentru acele gazete şi reviste cari apar la graniţele ţării, „Universul" a fost, este şi va fi rămâne farul luminos de călăuzire naţională, condus cu multă demnitate de directorul său, alături de care stau colegii săi mai mici şi toţi bunii români, parând loviturile date de semănătorii de ruină şi jale, în frunte cu incendiatorii doveditţi dela sfrijilita infecţie susţinută cu banii lui Petre Petrescu.

Mihail Velceleanu.

Ce înseamnă a fi Român

Inseamnă să mărturiseşti, prin chiar această numire, origina ta nobilă şi mândria de a fi păstrat un astfel de nume. Inseamnă să vorbeşti această limbă românească, limbă care nu este numai urmaşa directă a unei limbi vestite de mare cultură, ci şi o limbă biruitoare, căci într'o luptă de secole cu dialectele slave şi cu alte limbi le-a învins pe teritoriul său şi le-a făcut roabele sale. Inseamnă să locueşti Ţara Românească, ţară pe care o forţare neîntreruptă de opt sute de ani a isbutit să o rotunjească puţin câte puţin până a adus-o în forma de astăzi — cu munţii cari sunt ai noştri, fiindcă noi le-am dat turmele de oi şi doinele — cu dealurile cari sunt ale noastre, fiindcă noi le-am împodobit cu grădini şi vii şi mânăstiri frumoase, — cu câmpiile, cari sunt ale noastre, fiindcă noi le-am lucrat şi desţelenit an de an, cucerindu-le prin munca noastră şi prin numărul nostru, — cu Dunărea care e a noastră, fiindcă noi i-am pus salbe de sate pe amândouă malurile şi i-am cercetat apele şi ostroavele, — cu ţărmul Mării care e al nostru, fiindcă noi l-am deşteptat la viaţa pe care nu a mai trăit-o din antichitate. A fi Român înseamnă a fi suferit sute de ani şi a te fi bucurat câte-va clipe, — a fi plâns atât încât şi cântecele să pară că plâng, — a fi văzut neîncetat distruse începuturile de cultură mai înaltă şi totuşi a le fi început din nou, — a fi fost jefuit fără milă şi de toţi sălbatecii şi cu toate acestea, în vremuri de linişte a fi dăruit prisos de hrană materială şi sufletească vecinilor şi chiar popoarelor mai departe, — a fi fost în totdeauna izbit în clipele sfinte ale încercărilor de unire naţională şi cu toate acestea a fi ocrotit totdeauna inceputurile de acest fel al popoarelor din jur, — a fi fost darnic în sărăcie şi mărinimos în izbândă. A fi Român înseamnă a fi păstrat tenacitatea neamului nostru, acea vitalitate misterioasă şi nesecată, care s'a putut îndoi dar niciodată nu s'a frânt: curpen mlădios şi tare, acoperindă în veşmântul său cu flori modeste şi parfumate pădurea întreagă. Şi mai ales a fi Român însemnă a avea credinţa că toate aceste însuşiri bune ale neamului nostru, pe cari le putem arăta cu cinste oricui, nu au avut încă răgazul să se arăte în deplinătatea lor, dar că în numele lor avem dreptul să cerem libertatea de a le duce la desăvârşire, nu numai pentru gloria noastră, ci şi pentru binele lumii întregi.

G. VÂLSAN
Profesor universitar, Cluj
(Din Calend. Plug. 1922)

Un primar care a transformat capitala ţării:

d-l Al. Donescu

Pentru cei ce şi-au închinat întreaga viaţă binelui obştesc întotdeauna am avut cele mai frumoase cuvinte de laudă şi admiraţie, prezentându-i marelui public drept exemplu.

Dragostea de Capitala ţării, spre care trebue să se îndrepte paşii tuturor bunilor români, înainte de a cunoaşte capitalele străinătăţii, ne îndeamnă să spunem câteva cuvinte despre distinsul primar general d. Al. Donescu, care cu o grijă de adevărat părinte al Bucureştilor, într'un interval de 4 ani, a transformat oraşul vechi de eri, într'unul nou, modern şi curat, care poate face faţă celor mai pretenţioşi vizitatori ai României

Printre uriaşele realizări de ordin edilitar de până acum, organizarea „Lunei Bucureştilor" şi altele, d. Al. Donescu, conform ultimelor constatări, este pe punctul de a-şi încununa frumoasa activitate cu o nouă serie de mărete realizări în domeniul edilitar.

„Piaţa 8 Iunie"

O mare parte din „Piaţa 8 Iunie" este terminată. Florarul municipiului se pregăteşte pentru a împodobi împrejurimile celor 2 bazine, la care se lucrează acum. Jocurile de apă şi de lumini, vor întregi aspectul minunat al acestei pieţi, demne de Capitala ţării.

Marile hale din Obor

Concepute în stil american, marile hale de engros vor fi înzestrate cu cele mai moderne instalaţiuni. La începutul lunii Ianuarie 1938 începe montajul scheletului de oţel, construit la uzinele Reşiţa.

Lumina şi apa

D. Donescu, având un rol hotărîtor în conducerea U. C. B.-ului, primul său act a fost să rezolve problema apei şi a luminei.

Azi, lumina electrică şi apa, sunt din plin utilizate, de toată populaţia Capitalei.

Biserici, Şcoli şi Judecătorii

Primarul Capitalei a avut grija deosebită pentru educaţia cetăţenească. Aceasta o dovedeşte mulţimea şcolilor şi bisericilor construite sub primariatul d-sale.

Deasemeni d. Donescu a construit patru judecătorii, care asigură împărţirea justiţiei într'un cadru demn.

Parcurile Publice

Prin crearea lor, s'a rezolvat o problemă de estetică şi una de higienă, dându-se totdeodată posibilitate populaţiei nevoiaşe să-şi găsească un loc de odihnă în timpul călduros.

*

Am redat, în câteva rânduri, o parte din bilanţul activităţii edilitare din ultimii ani, cu adevărat rodnică, de care trebue să se felicite — în primul rând — cetăţenii Capitalei.

*

Nu de mult d. Al. Donescu, a făcut o vizită la Paris, unde a fost obiectul de unanimă simpatie, atât a conducătorilor Parisului, cât şi a întregi populaţiuni din capitala Franţei, unde, la sosire, oaspeţii români au fost întâmpinaţi de membrii Consiliului municipal al Parisului în frunte cu d. René Faillot, preşedintele Consiliului municipal, de preşedintele delegaţiei române în frunte cu d. Ion Gheorghiu, însărcinat de afaceri, de membrii coloniei române şi conducătorii societăţii studenţeşti româneştl din Paris.

D-l Al. Donescu, primarul municipiului Bucureşti, primit cu multă simpatie de populaţia Parisului

Deasemenea de numeroşi prieteni ai României în frunte cu profesorul Louis Marin.

D. Al. Donescu a luat parte, împreună cu membrii delegaţiei din Bucureşti, la şedinţa solemnă a Consiliului municipal din Paris în sala de onoare a Primăriei, unde a luat cuvântul d. René Faillot, salutând în cuvinte calde pe oaspeţi, subliniind că Bucureştii a devenit o mare capitală a unei mari ţări conştientă de rolul său social, care a întrecut oraşe mai vechi, în cele mai variate domenii de urbanism, instrucţie publică şi asistenţă socială.

A luat cuvântul apoi d. Villey, prefectul Senei, care a subliniat legătura tradiţională de prietenie între România şi Franţa.

La aceste cuvântări a răspuns emoţionat d. Donescu, exprimând admiraţia şi recunoştinţa Capitalei României meritelor şi inimilor franceze şi Parisului.

D. Al. Donescu, înapoiat în ţară a avut cele mai frumoase cuvinte pentru conducătorii Parisului.

Regionala bănăţeană „Astra“

Onorata Adunare Generală, *)

Ctitorită de ierarhul academicean Nicolae Popea şi de voevodul gândirii şi simţirii bănăţene Alexandru Mocsonyi, „Astra“ transilvăniană intră, la sf. Mărie mare — 15 August — a anului 1896, în biserica cea mare a Lugojului. Cei 800 cântăreţi ai Banatului îi aştern in calea mărirei sale irmosul redeşteptării: „Deşteaptă-te Române“!

După patru ani, la sf. Mărie mică — 9—11 Sept. — din anul 1900 Banatul o îmbracă la izvoarele tămăduitoare ale lui Hercule în podoabe de mare preţ, în mândrul său port naţional şi o trece, intovărăşită de elanul grăniceresc, peste hotarele despărţitoare de neam... *Şi „Astra“ luminează pentru întâia dată,* **prin Banat,** *drumul izbăvirii româneşti.*

Iar peste alţi doi ani, la 1 Sept. 1902, brazda Căraşului lui Simeon Mangiuca îi dărueşte, drept simbol al trăiniciei ei peste veacuri, pe cei dintâi născuţi ai săi.

Astfel şi-a trasat „Astra“ programul său pentru Banat. El era: *cântecul, portul şi copilul.* Program de stăpânire, în ciuda tuturor vicisitudinelor, a pământului strămoşesc dintre Tisa şi Dunăre.

Dar Alexandru Mocsonyi se retrage şi cu el se retranşează şi „Astra“ în vechile-i hotare ardelene.

— — — — — — — — — —

După culmea a trei decenii de suferinţe, dar şi de izbăvire, străfulgeră Restauraţia şi cu ea şi „Astra“ în Banat. Adunarea din 13 Noembrie 1930 dela Caransebeş, prezidată de Regele cărturar, Majestatea Sa Carol II, o înstăpâneşte pentru totdeauna pe aceste meleaguri istorice. Cea din 28 August 1923 dela Timişoara avea doar scopul, să consacre preşedinţia activă a lui Vasile Goldiş.

Şi acolo, în cetatea de roditoare cultură naţională şi bisericească a lui Const. Diaconovici Loga, Ioan Popasu şi Traian Doda, *Banatul cere, prin cel care vă vorbeşte, reîntegrarea individualităţii sale istorice şi în viaţa de stat a României, întregită şi prin jertfele noastre.* Iar „Astra“ reinoită prin sufletul realizător al profesorului Dr. Iuliu Moldovan, are meritul de a-i fi recunoscut, **cea dintâi,** *acest elementar postulat de viaţă obştească distinctă,* creiându-i Regionala, ce astăzi îşi prăznueşte începutul său binecuvântat.

Şi e firesc, ca la sfeştania acestei *noui etape de strălucită afirmare a voinţei bănăţene,* mirenii bisericii ortodoxe române din Ardeal şi Banat să vă facă urarea izbândei desăvârşite. Dar F. O. R.-ul vă face astăzi şi o făgăduinţă. *Luptătoare pentru realizarea integrală a testamentului Şagunian, ea nu va înceta* — până la biruinţa finală — *de a stărui pentru reînvierea aşezămintelor eclesiastice, cari au dat în trecut, sub stăpâniri potrivnice, o înflorire specifică sufletului bănăţean şi a căror fiinţare întârzie în ţara visurilor noastre milenare.*

Infrăţirea „Astrei“ şi a F. O. R.-ului o prorocea şi Al. Mocsonyi acum 41 de ani, rostind: „până când noi, intelectualii bănăţeni, ţinem neclintit ca la o dogmă nerăsturnabilă la convingerea, cumcă cultura poporului cere să fie creştină şi naţională..., până atunci... afară de frica lui D-zeu, altă frică nu cunosc...“

Numai această **înfrăţire a credinţei şi a culturii, aureolată de frica lui D-zeu, va duce la biruinţă deziderateIe bănăţene.**

Banatul îşi cheamă astăzi pe toţi fii săi sub stindardul solidarizării naţionale.

„Şi cu noi va fi Dumnezeu inţelegeţi bănăţeni şi vă plecaţi“!

Trăiască, crească şi înflorească regionala bănăţeană a „Astrei“.

***) Cuvântarea d-lui Dr. Cornel Corneanu, rostită în numele F. O. R.-ului, la adunarea generală a „Astrei“, ţinută la 12 Septembrie 1937 în Timişoara.**

Recunoştinţa lugojenilor pentru Coriolan Brediceanu

Duminică în 31 Octombrie, într'o măreaţă solemnitate s'a desvelit bustul lui Coriolan Brediceanu, ce se află ridicat în faţa liceului de băeţi din Lugoj, liceu, care cu mândrie îi poartă numele. Acest bust, a fost ridicat, din iniţiativa unui comitet, în frunte cu d. dr. Aurel Peteanu, directorul liceului „Coriolan Brediceanu“, ca o pioasă datorie, pentru acela ce a fost Coriolan Brediceanu.

Solemnitatea aceasta, a fost una din cele mai grandioase serbări deoarece cu această ocazie, a avut loc in Lugoj şi congresul Federaţiei Generale a

† Coriolan Brediceanu,

Persei din Provincie, de sub preşedinţia d-lui St. Vlădescu, la care au luat parte peste 200 ziarişti din toate părţile ţării. Serviciul religios fiind oficiat de P. S. S. dr. Vasile Lăzărescu, episcopul Caransebeşului şi P. S. S dr. Ioan Bălan, episcopul Lugojului. Solemnitatea va fi onorată şi cu prezenţa d-lui ministru Valer Pop.

In vremurile noastre de azi, era atât de necesar, ba chiar şi o imperioasă datorie, să se înmărmureze această figură ilustră, a acelui cărturar luminat al neamului nostru, care sub impulsul chemării lui, a ştiut să-şi sacrifice, în mod conştient, întreaga viaţă, pentru înfăptuirea marelui nostru ideal.

Născut şi crescut pe meleagurile încântătoare ale frumosului nostru Banat, în vechea cetate de lumină a Lugojului istoric, vajnicul şi neistovitul nostru luptător Coriolan Brediceanu, era din frageda-i copilărie, înzestrat cu un nepotolit dor de muncă, c'o dragoste mântuitoare de neam şi predestinat să devie duhul călăuzitor al celor înfrăţiţi cu glia, al întregului popor român bănăţean.

Dintre toţi bărbaţii iluştri cari, în cursul vremurilor apuse, au adus atâta faimă banatului nostru, nici unul n'a jucat un rol mai covârşitor în istoria luptelor de propagandă şi de eliberare naţională în Banat ca regretatul Coriolan Brediceanu.

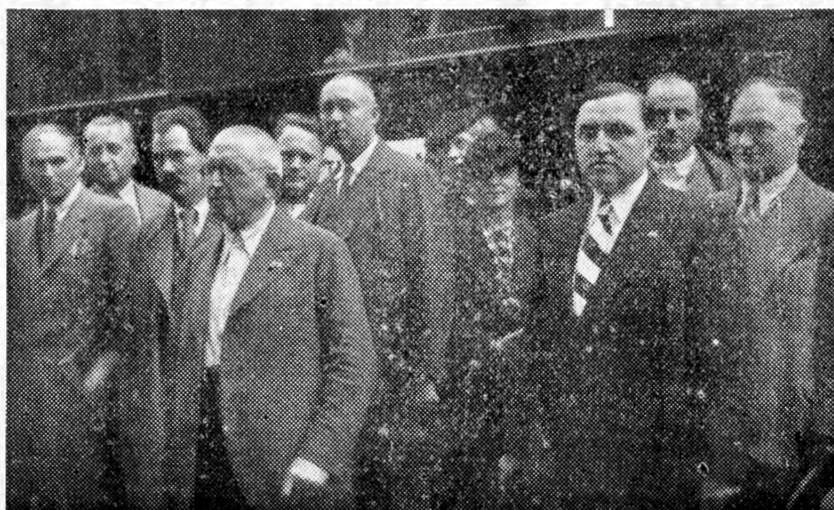
Prima manifestaţiune antirevizionistă a L. A. R. Regionala Banat

Intr'un cadru de înalt patriotism, a luat fiinţă, la Timişoara, în 6 Iunie a. c. Regionala Banat a „Ligii Antirevizioniste Române", preşedinte fiind ales distinsul general d. Silviu Bordan, iar în comitet cei mai de seamă fruntaşi din cele trei judeţe bănăţene.

Prima manifestaţiune antirevizionistă a Regionalei Banat a avut loc în fruntaşa comună Bocşa-montană, la 8 August, organizată fiind de ziarul antirevizionist „Curentul Nou", cu concursul secţiei locale a L. A. R. şi preşedintelui judeţean a L. A. Rom. din Caraş, d. dr. Ion Ţeicu.

Au participat câteva mii români din Valea Bârzavei, corurile: Liga Temperanţa din Bocşa-română; Reuniunea de Cântări şi Muzică, din Ocna de fier; „Lyra" din Ramna; Fanfara din Ocna de fier şi „Căluşerii" din Biniş.

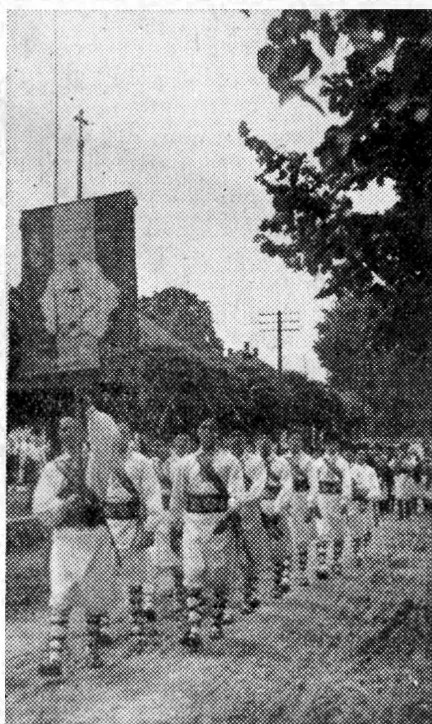
Din partea L. A. Rom. Bucureşti a participat d. Gh. Lungulescu, secretar general, din Timişoara: d. general Silviu Bordan, împreună cu o delegaţie de intelectuali, iar din Caraş tot ce românismul a avut mai curat, conştiincios şi patriotic.

Sosirea distinşilor oaspeţi din Timişoara în gara Bocşa-montană. Dela stânga spre dreapta d-nii: G. M. Ivanov, preşedintele Sindicatului ziariştilor din Banat; Lt.-Col. Amos Pop, secretarul general al L. A. Rom. Regionala Banat; Gh. Lungulescu, secretarul general al L. A. Rom. din întreagă ţară, redactor al ziarului „Universul"; General Silviu Bordan, preşedintele L. A. Rom. Regionala Banat; Gh. Georgescu, avocat, Căp. î. r. Tr. Pela, (Reşiţa); M. Velceleanu, directorul revistei noastre, secretarul L. A. Rom. din plasa Bocşa; N. Popovici, ţăran fruntaş din Ghertenîş; S. Tomescu, dir. şcolar Reşiţa.

Mulţimea, în coloane de marş, dela gară spre hotelul „Cerbul de Aur".

Manifestanţii pe strada principală în frunte cu echipa de căluşeri din Biniş, cari formează garda drapelului L. A. Rom., adus de preşedintele judeţean, d. dr. Ion Ţeicu, Oraviţa, pentru a imprima serbărilor naţional-culturale o notă românească cât mai impunătoare.

Membrii L. A. Rom. şi publicul manifestant, înainte de a intra în sală.

Bănăţenii, de azi şi de eri

P. S. S. Dr. Vasile Lăzărescu,
Episcopul Caransebeşului

D. Dr. Mihail Gropşianu,
fost Procuror General, f. Senator. Timişoara

D. Gheorghe Jianu,
înv. pens., fost Senator, Oraviţa

D. Dr. Aurel Cosma, junior,
Deputat şi Publicist, Timişoara

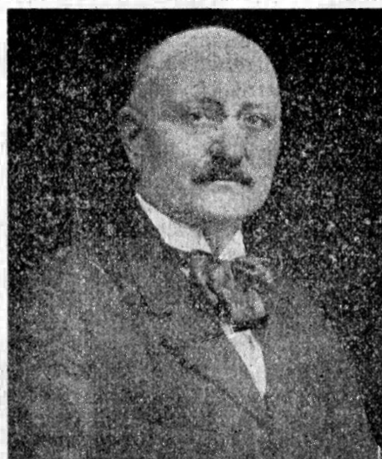
D. Octavian Furlugeanu,
Deputat de Caraş, Doclin

D. Dr. Nicolae Belu,
Deputat, Medic Chirurg, Director al Spitalului din Anina

† Dr. Valeriu Branişce,
mare ziarist bănăţean, mort în Lugoj

† Maestrul Ioan Vidu,
doinitorul Banatului, mort în Lugoj

† Damian Izverniceanu,
fost colaborator al nostru, mare folklorist şi neîntrecut nuvelist bănăţean, mort în Ciclova-montană

Corurile bănăţene

Despre cântec se zice că ar fi de aceiaşi vechime cu omul. Intâmplările vieţii, şi bune şi rele, au făcut şi pe omul primitiv să-şi exprime în această formă dispoziţia sufletească. Cu deosebire, cântare a jucat un mare rol în viaţa poporului român, deoarece robia politică îndelungată a făcut din aceasta un refugiu sufletesc, întocmai după codrul, cu care românul se înfrăţişe din cauza năvălirilor armate, îi servea de refugiu fizic.

Maestrul George Enescu,
gloria muzicii româneşti, care a dus peste hotare faima şi renumele României.

Dar cântarea individuală nu are vreo înrâurire socială. Aceasta începe abia cu cântarea armonică, aşa cum o vedem răspândită în Banat şi de pe urma căreia a rezultat o adevărată emancipare culturală.

Cea mai imediată importanţă a corurilor este răspândirea scrisului şi cetitului. In cronica corului din Lugoj găsim că lugojenii încă pela 1840 au învăţat să cânte pe note, ceiace nu se poate fără să ştii carte. Deodată cu scrisul se iveşte dorul de cetit, se înfiinţează biblioteci, iar desele reuniri ale coriştilor reclamă casă culturală. Paralel cu cântarea naşte şi teatrul, pentrucă a fi corist însemnează a fi artist diletant. De pe urma corului profită şi poezia, deoarece deviza mai tuturor corurilor este originală, rupţă de-adreptul din inima celor ce se reunesc în cor.

Şi aşa, corurile noastre îşi întind firele lor ca un paiangen în toate manifestările culturale ale satelor bănăţene.

Un popor mai avansat culturaliceşte este mai matur şi politiceşte. Armonia vocilor dă naştere armoniei sufletelor care la rândul ei, inspiră armonia socială şi solidaritatea naţională. O frumoasă dovadă în această direcţie ne oferă alegerile în Banat. Toţi candidaţii de deputaţi sunt primiţi cu coruri şi fanfare. Explicaţia este foarte simplă: toţi sunt români. Votul însă... e altă socoteală...

Dar rolul naţional al corurilor nu se restrânge numai la hotarele ţării. Ceace există în Banatul românesc, se face întocmai şi în Banatul înstrăinat. Varietatea regimurilor politice, din trecut şi acum, singur pentru acest produs nu a reuşit încă să inventeze prohibiţiuni. Numai cântecul nu se lăsa vămuit de legi izvorâte din concepţie omenească şi nestingherit de nimeni el îşi urmează calea lui firească, plutind pe aripile vântului şi valurile râurilor.

In Banat, unde numărul corurilor săteşti ajunse pela 1900 la frumosul număr de 120, ele s'a adeverit ca cel mai excelent mijloc pentru ajungerea scopurilor de mai sus. Primele începuturi de mişcare în această direcţie apar în Lugoj prin anii 1840, întâi ca societate corală bisericească. De atunci şi până astăzi, Lugojul a rămas osia întregei mişcări.

La scurt timp după înjghebarea corului bisericesc apere şi la teatru. Primele piese s'au jucat în Lugoj în anii 1850—51 în folosul orfanilor şi văduvelor din 1848, trimiţându-se sume importante comitetului dela Braşov.

Venirea maestrului Ioan Vidu la Lugoj la 1888, este o dată foarte însemnată în mişcarea corală şi muzicală a Banatului. La 1890 corul lugojenilor se transformă în cor mixt, cu femei şi copii, o schimbare din cele mai importante, deoarece ea tinde şi la emanciparea culturală a femeii, iar în copii sădind încă de mici interesul şi dragostea faţă de cântec.

Dar cântarea cu adevărat naţională începe abia cu concertul corului Muzicescu ţinut în Lugoj, care, prin cântările sale populare a revoluţionat spiritele lugojenilor, trecând şi ei la activarea acestora şi care este în plină înflorire şi astăzi. Prin anii 1900—5 i se ataşează şi muzica instrumentală: fanfarele.

Invierea noastră naţională a influenţat şi în bine şi în rău, această mult promiţătoare mişcare. Partea bună este, că în 1922 a luat fiinţă „Asociaţia corurilor şi fanfarelor din Banat" cu sediul în Lugoj cu scopul ca, respirând din plini plămâni aerul proaspăt al libertăţii naţionale să se intensifice şi mai mult mişcarea, dându-i şi o conducere unitară. Acest eveniment este foarte important din punct de vedere al prestigiului românesc, deoarece abia la o săptămână a urmat o mişcare analoagă a minorităţilor la Braşov.

Tot viaţa naţională a introdus o nuanţă ce nu cadrează câtuşi de puţin cu armonia sufletească, sau cu solidaritatea naţională. Unii politiciani au dat menirii corurilor o interpretare electorală, găsind de cuviinţă să dea unei munci, prin excelenţă anonimă, un nume.

Avem însă toată încrederea, că admirabilii noştri ţărani vor şti să se scuture de asemenea contribuţii nedorite, urmând înainte drumul lor drept, stând mereu în „fruncea" progresului.

(Publ. după „Probleme Bănăţene" de: Dr. P. Nemoianu. — De prezent în Banat sunt aproape 260 coruri şi fanfare. N. R.)

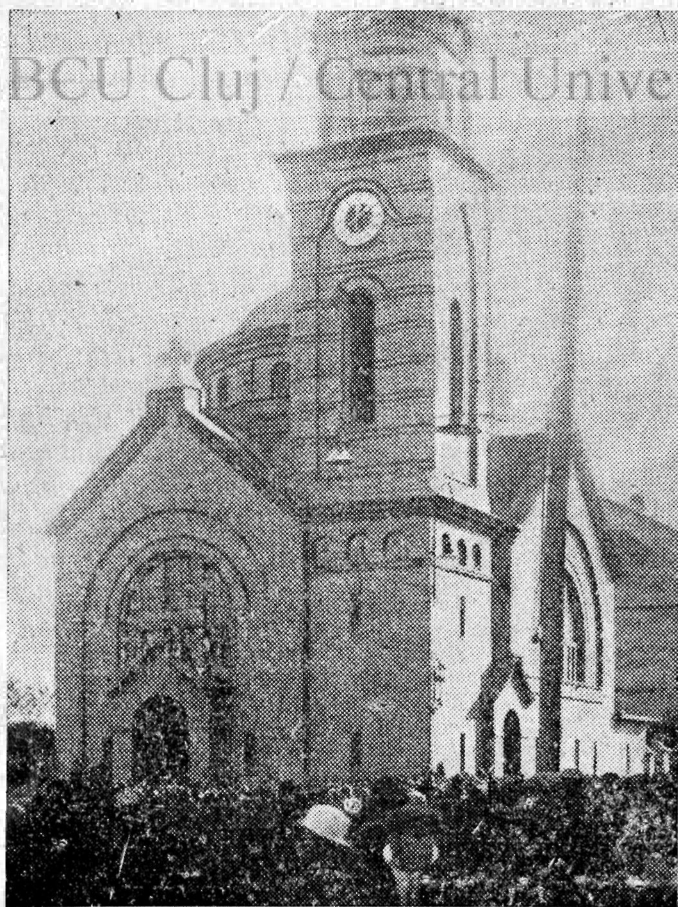
D-l Profesor Filaret Barbu,
distins compozitor bănăţean şi vrednic urmaş al regretatului Ioan Vidu.

Infrățirea cu românii de peste hotare

Printre multiplele probleme vitale, care agită într'un mod neobișnuit cugetarea de elită a țării noastre, — aceia care se impune prin importanța ei capitală, în aceiași măsură este și problema românilor de peste hotare. Despre acești frați ai noștri pe cari vitregia vremii i-a făcut să trăiască în afara granițelor noastre naționale, s'a vorbit și s'a scris mereu, arătându-se în modul cel mai obiectiv, tratamentul vitreg, la care sunt supuși de către stăpânii asupritori ai lor. Datorită acestui fel de tratament, viața lor — viața acestor desmoșteniți ai soartei, a devenit un adevărat iad. Prigoanele de tot felul, precum și numeroasele acte de martiraj, la care sunt supuși acești frați ai noștri de peste hotare, constitue dovezile cele mai eclatante, că acolo politica de desnaționalizare a minorităților, se duce fără de nici un scrupul. In fața acestei primejdii, — a acestui pericol național, care amenință necontenit stângerea mlădițelor rupte din trunchiul neamului nostru, care este sau mai bine zis care trebue să fie suprema noastră datorie față de frații de noștri de peste hotare?

Mai înainte de toate va trebui să recunoaștem cu mult regret, dar și cu multă sinceritate, anume că statul nostru și-a făcut tot ceace putea să facă — n'a făcut tot ceeace trebuia să facă, pentru salvarea ființei naționale a acestor frați de sânge ai noștri, risipiți pe atâtea meleaguri străine.

Motivul, este ușor de explicat: problema românilor de peste hotare fiind considerată ca o problemă de ordin secundar, rezolvarea ei în senz pozitiv, a fost dela sine se înțelege complectamente neglijată. Pentru a dovedi consecințele funeste, la care s'a ajuns în urma neglijării condamnabile a acestei vitale probleme, voiu reproduce dovezile făcute în cartea „Regenerarea neamului românesc“ de N. Porsena cu privire la desnaționalizarea românilor aflați în Ungaria. Iată ce se spune în acest text: „Romulus Seișanu constată din statisticile Maghiare că în anul 1920 rămăseseră în Ungaria circa 100.000 de români. Astăzi nu mai există oficial de cât 10 000!... Prin ce miracol? Maghiarizându-li-se numele sunt trecuți drept unguri, și li se interzice biserica și școala română. La rândul lor, bulgarii pedepsesc cu închisoare sau aruncă în Dunăre pe cei ce folosesc limba română. Onoare ungurilor! Onoare bulgarilor! Ei știu să fie mândri și tari, călcând în picioare un neam fără demnitate, fără conducători și fără onoare“.

Catedrala ort. română din Vârșeț (Banatul Jugoslav), păstorită cu multă evlavie și credință națională de către P. O. D. Traian Oprea, protopop.

Concluzia logigă, la care vom ajunge comentând aceste afirmații, va fi aceia, că în câțiva ani, în Ungaria, nu va mai exista nici un singur român ei fiind cu toți maghiarizați, fiindcă așa cere politica intereselor lor naționale. Ce-am făcut noi în această privință? Răspunsul, să-l dea aceia cari au fost chemați să facă o politică națională a României și cari de două decenii, țin în mâinile lor destinul poporului român.

Ei bine, dacă statul în multiplele lui preocupări, a neglijat problema atât de arzătoare a românilor de peste hotare, e momentul suprem, ca cel puțin acum, în ceasul unsprezecilea, să dăm o mână de ajutor acelora, ce strigă necontenit după el. Ajutorul se va putea da prin înființarea din inițiativă particulară, a unor Societăți similiare cu cele din Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Germania, și care să se intereseze de aproape de soarta fraților noștri de peste hotare. Prin aceste societăți se va putea stabili o permanentă legătură sufletească, între noi și frații noștri înstrăinați, a căror viață socială și politică, va fi îndrumată în sensul marilor noastre comandamente naționale. Prin acest procedeu, se va putea realiza unul din marile noastre imperative ale vremii de azi, anume: **solidaritatea românească** a românilor de pretutindeni. In aceatsă privință trebue să admirăm, imensa activitate pe care o desfășoară Germania pentru strângerea relațiilor cu germanii din întreagă lume. Nu există mișcare pe care s'o facă germanii din țările străine și de care institutul lor să nu aibe cunoștință.

Datorită acestei febrile activități desfășurată de Germania pe întreg globul pentru strângerea relațiilor dintre germani, s'a putut ajunge, la cea mai desăvârșită solidaritate a poporului German — solidaritate dovedită îndeajuns cu ocazia plebiscitului făcut de cancelarul Hitler, mai anii trecuți, când pentru votare au venit germanii zile întregi cu vapoare din cele mai indepărtate colțuri ale lumii, afirmând astfel o admirabilă **solidaritate.**

Conștienți deci, pe deplin, de importanța capitală a acestei probleme de interes național, va trebui ca factorii noștri conducători să-i acorde toată atenția cuvenită, pentru rezolvarea fericită a ei, sprijinind în acelaș timp înființarea unor asemenea societăți care să ajute pe frații noștri de peste hotare, în lupta pe care o poartă pentru salvarea ființei lor naționale.

P. Cornel

Omagiu adus martirilor Horia, Cloșca și Crișan

La Alba-Iulia, din inițiativa unui comitet compus din cei mai de seamă fii ai neamului, cu concursul guvernului român și priceperea ilustrului ministru ardelean d. Valeriu Pop, s'a ridicat un impozant monument în amintirea martirilor ardeleni: Horia, Cloșca și Crișan, care a fost desvelit la 14 Octombrie, în prezența Suveranului, membrilor guvernului, demnitarilor streini, foștii miniștri și a unui număr de peste una sută mii participanți.

Recunoștiința neamului pentru martirii cari și-au dat duhul frânți pe roata ucigătoare, în strigătele și uralele ungurilor setoși de sânge românesc este mare, păstrându-se din generație în generație timp de 153 ani și tot așa se va păstra în veci.

România, cum foarte bine spunea mai eri, marele dascăl al neamului, d. profesor N. Iorga, este presărată de la un capăt la altul cu statui. Puține sunt însă acelea cari merită să stea acolo, pe soclul lor, înfrățite astfel cu eternitatea.

Dintre acestea, monumentul celor trei străluciți eroi de epopee antică, este unul cu care nația era de mult îndatorită Istoriei.

Horia, Cloșca și Crișan, dacă n'au izbândit în silințele lor, au plămădit însă clipa din care trebuia sa țâșnească odată victoria.

Revoluția de la 1784 este una dintre cele mai însemnate din istoria poporului nostru, pentrucă:

1. ea a fost inițiată și făcută de un țăran, ajutat de țărani, și

2. scopul ei era de a scăpa pe români din robia maghiară, gonind pe cutropitori și repunând pe băștinașii cutropiți în toate drepturile lor politice și sociale.

Revoluția lui Horia a avut, deci, un dublu caracter: național și social.

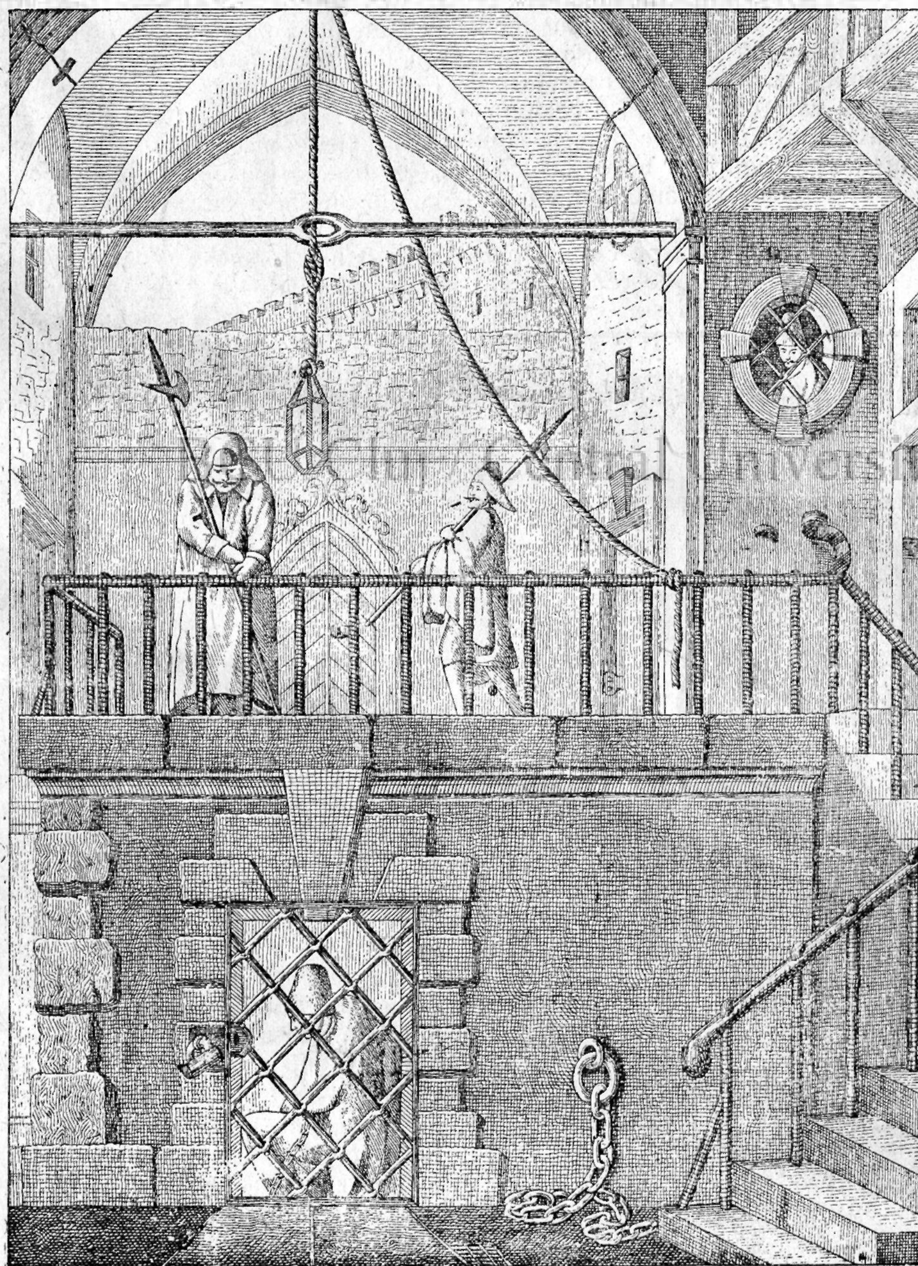
Documentele vremii ne arată că unicul scop al celor trei căpitani — Horia, Cloșca și Crișan, — era de a scoate pe unguri din Transilvania, și-a face astfel ca țara să ajungă sub domnia lor; după ce vor alunga pe unguri, Ardealul va fi administrat numai de funcționari români pe cari-i va numi Horia.

Așa cum la chemarea lui Horia, Cloșca și Crișan s'au strâns iobagii români pentru dobândirea drepturilor, prin unire și forță, tot așa, la 14 Oct., în frunte cu M. S. Regele Carol II., au ținut cei mai de seamă fii ai României-Mari să-și mărturisească dragostea pentru solii desrobirii noastre, cari, luând atunci lupta impotriva grofilor și nobilimii asupritoare din Ungaria apusă, au fost uciși mișelește înainte de biruință.

Omagiul adus în semn de recunoștiință revoluționarilor Horia, Cloșca și Crișan, să ne aducă la realitate: „unirea face puterea“!

Fiind noi — divizați, — urmașii eroilor dela Bălgrad, comuniștii și dușmanii neamului ne vor învinge. Infrățindu-ne, îi vom birui pe toți.

Eroismul mucenicilor: Horia, Cloșca și Crișan, să ne servească drept pildă sfântă pentru întreaga noastră viață.

Această stampă veche reprezintă închisoarea din Cetatea Alba-Iuliei, în care au stat martirii Horia, Cloșca și Crișan. In mijloc, jos, se vede locul unde a fost încarcerat și unde s'a spânzurat Crișan, spre a scăpa de călăii unguri.

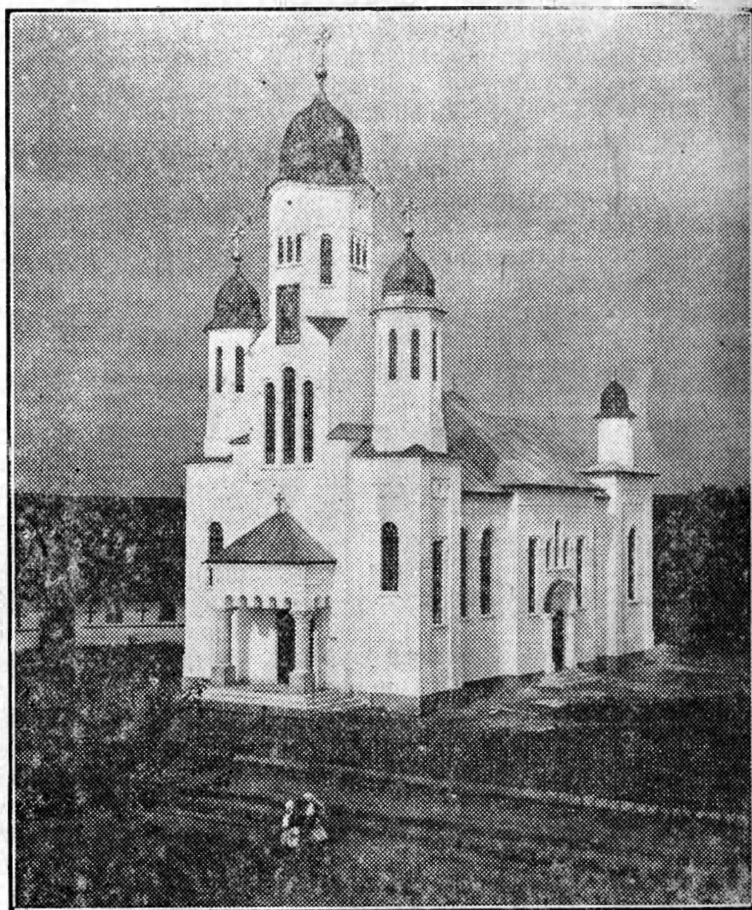
Să zidim lăcaşuri de închinăciune

La 3 Obtombrie a. c., a avut loc, în comuna Curtea (jud. Severin), sfinţirea bisericii ort. română, act săvârşit de însuşi P. S. S. Vasile, episcopul Caransebeşului, secondat de un frumos număr de preoţi, în frunte cu preotul local d. Petru Iana.

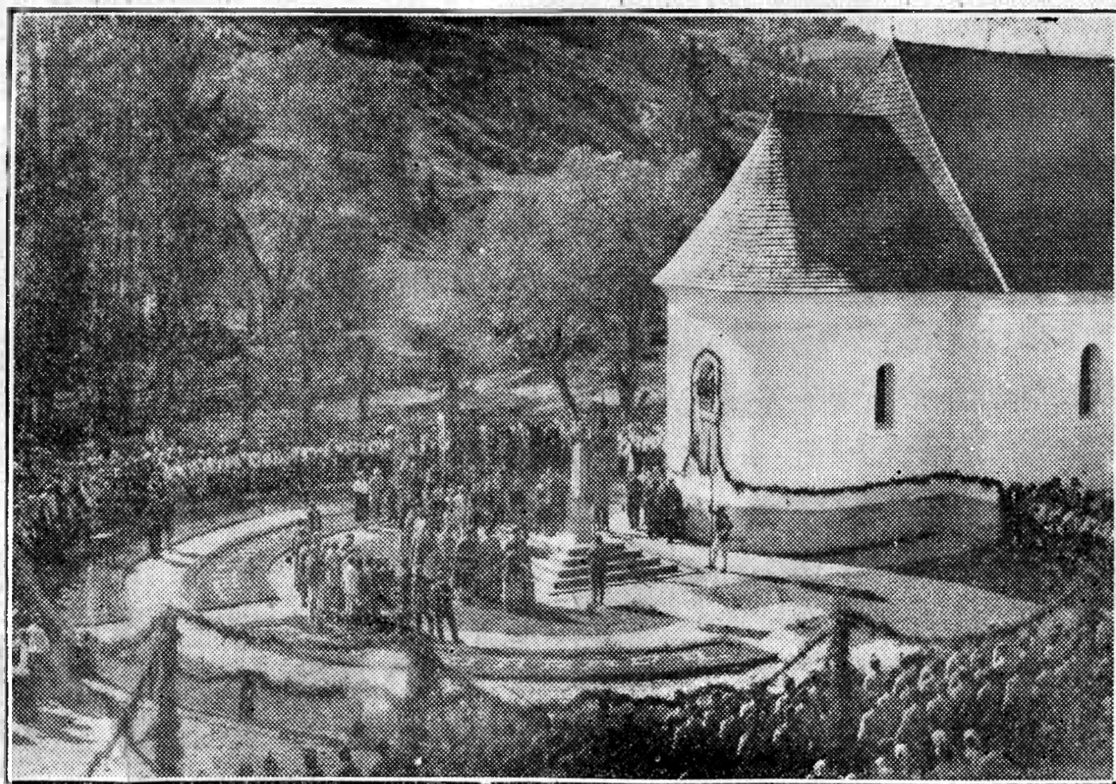
Răspunsurile liturgice au fost date de corul Vidu din Lugoj, dirijat de d. prof. Filaret Barbu. A participat un numeros public în frunte cu d. senator V. Feneşiu, şi d. deputat Titus Popoviciu. Planul bisericii este opera distinsului arhitect lugojan d. Al. S. Iorga, iar sculptura s'a executat în Timişoara sub conducerea maestrului St. I. Gajo.

Vitregia trecutului n'a permis românilor din Banat să-şi zidească bisericile în centrele comunelor, ci la periferii, ba uneori erau siliţi să le ridice la marginile de sate ori pe dealuri, spre a nu împodobi cu sfinţenia lor pământul nostru strămoşesc. Astăzi simţim o bucurie unanimă când putem, neumiliţi, să ne ridicăm lăcaşuri de închinăciune unde voim şi cum dorim.

De prezent în Banat, sunt numeroase comune a căror biserici au ajuns într'o stare de plâns. Pentru mântuirea credinţii noastre strămoşeşti să contribuim cu cât putem la zidirea şi intreţinerea lor. Aşa fac bunii creştini.

Biserica ort. rom. din Curtea, jud. Severin.

Monumentul lui Horia, ridicat în curtea bisericii din satul lui natal, Arada (Albac), unde L. A. Rom. a aranjat o măreaţă manifestaţie, la care a participat d. Gh. Lungulescu, secretarul general al „Ligii", în fruntea a câteva mii de români din Munţii Apuseni.

Neţărmurita dragoste a românilor, — vrednici urmaşi ai martirilor Horia, Cloşca şi Crişan, — nu va înceta niciodată pentru vitejii cari cu riscul de a fi ucişi pe roată şi prefăcuţi în bucăţi, au luat, acum 153 ani, lupta contra ungurilor asupritori.

Infrăţirea românească dela Albac a fost impresionantă.

Banatul... între două lumi

Multiplele preocupări ale celor ce nu s'au coborît niciodată până acolo, jos, la muncitorul român care deşi stăpân în ţara lui, trăeşte şi azi în neagră mizerie, luând în întregime apărarea acestei clase, ne facem datoria de a ilustra, în numărul de faţă, situaţia bieţilor muncitori dela pădurile soc. „Reşiţa", folosiţi atât vara cât şi iarna la exploatarea bogăţiilor de pe domeniile uriaşe ale U. D. R.-ului, în schimbul unei plăţi mai mult de cât ruşinoasă.

După ce am documentat, timp de câţiva ani, tragedia muncitorului român dela „Reşiţa", readucem în discuţiune, arătându-l în adevărata sa situaţie, pe cel ce îndură, de când se naşte până moare, tot ce pădurarul satrap, brigadierul crud, inginerul nemilos, sau directorul silvic transformat în dictator, pretinde să producă tăetorul de lemne, cărbunarul sau cărăuşul.

Datele preţioase ce le posedăm ne permit orice expunere a acestei probleme.

Cetele acestea de muncitori nefericiţi, neîntrebaţi de nimeni cum îşi duc viaţa, cum şi din ce trăesc, merită atenţiunea lumii.

Deşi sunt muncitori de categoria primă şi români de sânge cei din Sasca-montană, Sasca-română, Cărbunari, Ştinăpari, Padina-Matei, Docnecea, Văliug, etc., sunt exploataţi până la sânge de către conducerea silvică a societăţii U. D. R. Sunt salariaţi cari, pentru 10—16 ore de muncă grea manuală, nu primesc mai mult de 45—60 Lei, din care li se fac diferite reţineri, în cât le mai rămâne 60—70% din câştig.

Cărăşenii — cari pe lângă munca ce o prestează ei, trebue să hrănească şi caii sau vitele, suportând reparaţii la căruţe, — cu toată dragostea lor de muncă, abea ating câştigul de 1600—2000 Lei lunar, deşi se scoală la orela 3—4 din noapte şi abea se culcă la 9—10 seara.

Exploatarea energiei lor de către societatea „Reşiţa" se închee, foarte des, cu procese la judecătoriile din Caraş, cari îi urmăresc şi pedepsesc, — în urma rapoartelor organelor silvice — pentru vina de a fi rupt viţele lor o gură de iarbă din pădurea care se plantează, se cultivă, creşte şi exploatează de ei, în schimbul unei vieţi trăită în desişul munţilor, în colibe ude, pline de fum şi săpate în pământ, mobilate rudimentar cu un prici şi o poliţă, pentru odihna oaselor trudite şi păstrarea mălaiului pelagros.

Sănătatea acestor robotitori români „bufeni" (olteni colonizaţi), este lăsată în grija lui Dumnezeu. Repaus duminical la ei nu există. Extenuarea, din cauza lipsei de îngrijire, curăţenie şi confort, este de nedescris. Pe feţele tuturora se poate ceti mizeria înrădăcinată şi alcoolizarea provenită din nevoia de a uita durerile sufleteşti şi necazurile îndurate dela asupritorii lor, cari din mica copilărie, până la adânci bătrâneţe, — sau până ce din cauza vre-unui accident devine incapabil de a mai munci, — îi tratează ca pe nişte animale.

Durerile de mai sus, nu prezintă nici 10% din realitatea lor.

Avem de-aface aci cu o importantă problemă socială şi cu una curat românească: „Natalitatea bănăţeană".

In timp ce pe toate căile ne tânguim că Banatul se depopulează, prin sistemele cunoscute de a avea numai „un singur copil", la muncitorii dela pădurile U. D. R. natalitatea este în continuă creştere, tot aşa şi în celelalte comune cărăşene numite „bufăneşti" cari, dacă ar fi luate sub o serioasă îngrijire a statului, ar contrabalansa ravagiile tuberculozei şi ar spori numărul populaţiei Banatului.

Max Auschnitt, miliardarul României, exploatatorul energiilor româneşti din judeţul Caraş şi administratorul delegat al soc. „Reşiţa", a cărui garaj improvizat (in fund) e mai solid şi mai higienic de cât cociobele, muncitorilor „bufeni", consideraţi drept sclavi şi animale.

Avem în Banat, atâtea instituţii de binefaceri, de protecţia animalelor chiar, pentru protecţia românilor însă nu se face nimic.

Ne sufocăm sub călcâiul nemilosului Max. Auschnitt, care monopolizează întregul Caraş, fără a se sinchisi de cineva, luându-ne totul fără a ne da ceva în schimb.

Aceasta-i românism?

Dovada cea mai eclatantă ne-o prezintă chiar clişeul de faţă în care ilustrăm cinci familii nenorocite din Valea Ezerişului, cari sunt exploatate de soc. „Reşiţa" sub ochii vigilenţi ai autorităţilor noastre, unde numărul copiilor, — cu toată mizeria colibelor şi locului mocirlos în cari s'au născut şi cresc — sporeşte...

Din punct de vedere uman, am constatat, că românii dela U. D. R. sunt exloataţi mai rău de cât sclavii de pe timpuri, dar despre aceasta cu altă ocazie.

M. V. Bufanu

Muncitorii români „bufeni" dela pădurile soc. „Reşiţa", stabiliţi în „Valea Ezerişului", stând în faţa colibelor mizere, în care îşi cresc copiii, fără carte, fără pâine, fără aşternut şi fără odihnă, pentru a deveni slugile lui Max Auschnitt.

De ce aparem!

După o lungă întrerupere, reaparem, cu puteri noui, sub altă numire, în condiţiuni technice mai bune, având un program nou, pătruns de porunca ceasului de faţă.

Pornim la drum cu gând curat, cu dragoste de muncă pentru deştelenirea ogorului neamului, de palămida străinismului parazitar, curăţind ţara de omida cutropitorilor şi lipitorilor, cari ne sug bogăţiile, trecându-le peste graniţe.

Promitem să fim soli credincioşi ai gândului românesc, turnând nădejdi noui în sufletele bănăţenilor, — pe cari îi dorim, cel puţin acum, în ceasul al XII-lea, într'un buchet frumos, — împărtăşind împreună cu noi gândul de biruinţă şi realizarea tuturor deziderateloracestei provincii fruntaşe a României-Mari.

Vrem ca fiecare pagină să fie un balsam de sănătate, îndemnând la frăţietate pe toţi fii de acelaş sânge şi neam, cari trăesc în Banat, colaborând cu toţii la propăşirea Ţării şi ridicarea la locul ce-l merită a bănăţanului.

Cine ne va răsfoi, să ştie că nu aparem din subvenţiuni. Suntem singuri, nesprijiniţi, pentrucă vrem să trăim în afară de cadrele politicei de partid, avem mâinile deslegate şi fruntea sus, luptând pentru „Infrăţirea Românească".

Rolul nostru este: să întărim iubirea de Neam şi Rege; să lăudăm munca cinstită, să colaborăm la păstrarea credinţei strămoşeşti, să propagăm dragostea de biserică şi şcoală, să luptăm pentru integritatea hotarelor, ridicând cultura neamului, încurajând iniţiativele frumoase şi de folos, lovind, fără şovăire, în toţi acei ce vor nă ne slăbească credinţa şi neamul, nesocotind drepturile românilor asupra moştenirei sfinte lăsată lor spre păstrare de eroii ce s'au jertfit pentru binele, şi fericirea urmaşilor.

Literatura o lăsăm în seama altor reviste, noi vrem să facem românism şi bănăţenism curat, fără regionalism, omiţând învrăjbirea dintre fraţi.

Suntem sinceri şi nefalşificaţi, şi dacă nu vom fi luaţi în seamă, vina nu va fi a noastră.

Chemăm în rândurile noastre pe toţi acei cari au ceva de spus, de susţinut şi de menţionat, cu gând cinstit şi curat.

Deşi nu vom corespunde anumitor pretenţii, înţelegem să mergem înainte, apariţia noastră fiind necesară.

Dacă condiţiunile modeste în cari aparem nu satisfac pretenţiunile cetitorilor, este că ordinul ministerului de interne, de a apare la termenul fixat, a trebuit executat. Promitem pentru viitor, în măsura aparaţiei, îmbunătăţiri de seamă.

Infrăţirea Românească

Comunicări diferite

***„Infrăţirea Românească"** apare în locul revistei de critică **„Gura Lumii"**.*

*

***Cine primeşte un număr** din revistă este considerat abonat, fiind obligat a ne achita abonamentul.*

*

***Numere de probă** trimitem numai solicitatorilor.*

*

***Rugăm revistele şi ziarele** cărora le trimitem numărul de faţă, să ne anunţe apariţia onorându-ne cu schimbul.*

*

***„Infrăţirea Românească"** apare la 20 ale fiecărei luni. Materialul publicabil nu se va pagina după valoarea articolelor, ci în ordinea sosirii lor.*

*

***Incepând cu nr. viitor** vom deschide o rubrică a „presei", în care vom menţiona schimburile primite.*

*

***Primim spre publicare** tot felul de reclame, cu preţuri extrem de convenabile, acestea fiindu-ne singurele ajutoare de acoperire a speselor de apariţie.*

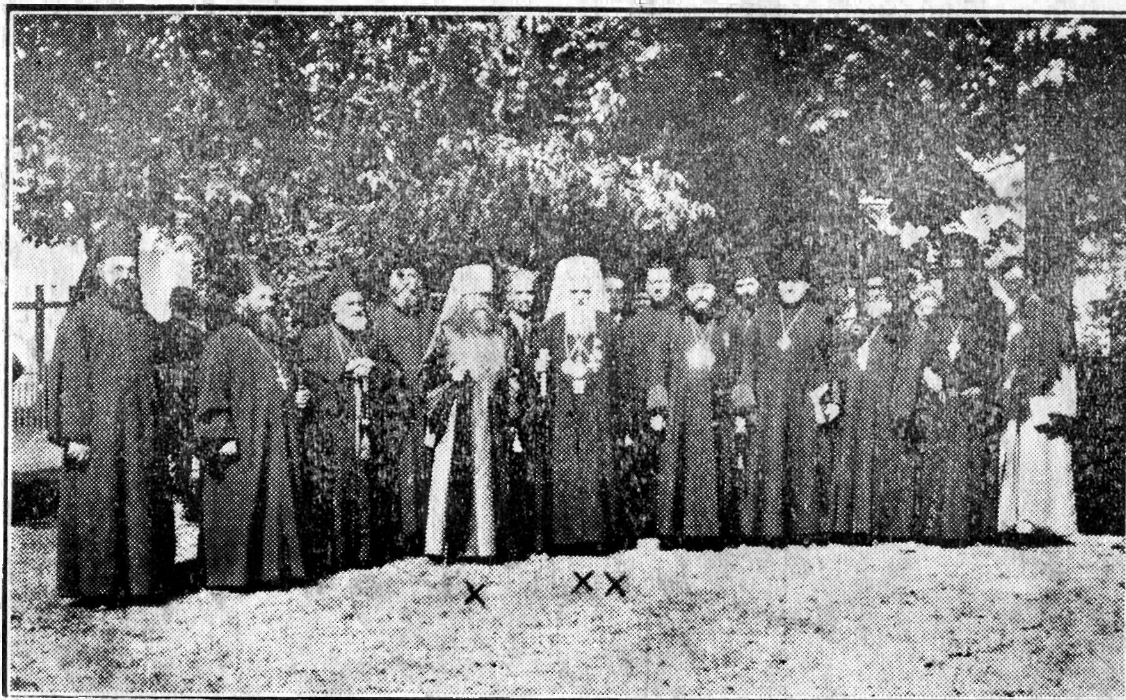
*

***Numărul de faţă** a apărut cu materialul primit până la 15 Oct., datat Nov.*

Anul XI. Noembrie 1937.

Infrățirea Românească

DOCUMEMTARE NAȚIONALĂ-IDEI-OAMENI-FAPTE * Director-Proprietar: MIHAIL VELCELEANU

Vizita I. P. S. Dionisie, mitropolitul ortodox al Poloniei (x) și I. P. S. Patriarh Miron (xx) la mânăstirea Cernica.

D. General Gamelin, șeful Marelui Stat Major al Franție, cu prilejul vizitei sale în România.

Cenzurat.

Tip. Tipografiei „MINERVA", Bocșa-montană — 1937.